

Sihi POOLE

No: 7-8

1923 a

P29634

8-5211

SIIN POOLE

AN: 7-8

Juuli - August 1923a.

4 aastakäik

Meil pole siin jäädavat kodu.

Meie elu on taevae, kust
meie ka ootame oma õn-
nistegijat Jeesust Kristust.
Ml. 1:20.

Mis ka üal mu silmi ei võlaks, kütkestaks ehk seda
on teinud enne kunagi nii mõjumat - omandal minu
viimasel ajal ikka enam ja enam isesuguse ilme. Meil kõi-
gil näen otskui ühist pitserinäri külge olevat vajutatud.
See on kaduvus.

Ja sellepärast ei saa süda enam rõõmu tunda sel-
lest, mis mind ümbritseb - tas pole jäädavat aga ainult
jäädavas võib olla tõsine elu ja ainult seesugune kütkesta-
da tõsise ilmega.

Ometi oleme osaliselt saavutanud seda, mis igavene on -
elu Kristuses. Jumalalapseks saades sündis see igavese
tähtsusega akt meie elus: me astusime üle kaduvuse piiri
igavesse kuningriiki. Me jalad, ehk küll tallavad seda
maist põrnu, kuid meie hing seltsib Jumalaga. Ja igaveses asjus.

On arusaadav sellepärast, et meie teistsuguse il-
mavaate sest päevast oleme omandanud. Meie ei vaatle enam
asju endisest seisukohast, vaid hoopis uue prismi läbi; ei
mööda nagu enne, vaid igavese kaaluga. Pole ime siis,
et paljudki asjad, mis enne meid nii vangistasid ja mis
meile kord olid kõrge, saarutamatu väärtusega - muutu-
vad pühkmeiks.

Sellega on siis kohe kaasa tulnud asjade ja väärtus-
te ümberhindamine. Ja sagedasti tuleb ette sellepöolest kok-
kupörkeid välisilmaga - meie väärted ei sobi enam. Meil on
üks põhi - kindel igavene kalju, uued eluseadused, millele niid
elustume. Ent neidsuguseid elus läbi viies kujuneb meis uus
iseloom ja meie igapäevne elu saab hoopis erinevaks maail-
ma omast.

Kui igavese aja kodanikud sammume me võõral maa-
ilma pinnal, kust meie tee läbi viib kõrbeteed Kaanani poole.
Kõik on meil siin võõras, emale tõukav omis askeldu-
sis, himude ja egoismi pöörastuses. Võõratena, kokku-
kokkata ümbritsevusele tunneme endid alati.

Kuid meil tuleb ka lihtigi imestada neid maa-
ilmale alluvaid - kuis lapsikutena, rumalatena, pime-
datena näivad nad. Sellepärast tunnen sageli kur-
vastust nende pärast; ikk pole need orjad? Või arvate,
et nad on vabad? Ei! Ka öövaikuseski kostub igavene
ahelate kõlin, ka läbi virtuoosliste Lestide, ülistuste, muu-

sika - kuulen ikka ühtepükku rasket salaatimõte kolle-
nat. Kurvastan, nähes nende tunandit elulühjust, elu
otstarbetust, mis neid rõhub raske koormani. Siis on mu
suurim igatsus - juhatada neid selle juure, kes ütleb: „Tulge
minu juure kõik, kes teie vaevatud ja koormatud olete,
ja mina tahan teile hingamist anda!“

Maailmas on palju ahastust. Kui palju nutte ja
pisaraid! Kes on näinud neid veriseid pisaraid võltsimas
leetsemani aias? Kui palju ei ole venna verd voolanud
Kainist saadik, mida imet maa, millest saaki lõigatakse -
venna verega rammutatud põllult. Südamesse tuleb järistus.
Aga palju enam - seal pole üksi õiged taga küesatud, vaid
tapnud on nad ka teda, kes neid üle kõige enam... kui
kõik, armastas. Oh Kolgata! Verine Kolgata!

Teistsuguselt mõjub ümbrus mu peale. Eha õit-
sel kevad... sinitaeva läkpaistruusel ujuvad kerged pil-
ved... Õitseaeq kaunis! Õitserad sirelid, kastanid ja
aasad on üle külvatud õilmedega. Õite mure! ...
Kuid salaja nagu vargakäsi, hülleb hinge tumedus;
omeli näen juba pea neid närbumatena. Pea on möö-
da õitseaeq, pea koltuvad lehed - ent pole jäädavat
kevadet... kadu... kadu!

See pitserimärk on igalpool. Seda loon isegi
päikese särast, inimese silmist - igalpool. See on nagu
surmaotsus, mis mind igalt poolt amak peletab süga-
ramate andumis - meeleolude ast. Meie hing aga on iga-

vene ja nõuab igavest lohutust ja õnne.

Ka inimene, Jumala kuju järel loodud, on langenud patsu porri. On kaotanud igavese ilu ja puhtuse kui ka elu. See tume otsus lasub igaike otsa-
esisele ja seda ei peleta ka nooruskerad.

Kuid mu hing igatsel jäädavat kevadet, närtsima-
ta noorust ja igavest rahu. Mille elu on tavalis, kust me
ka ostame oma Õnnistegijat Issandat Jeesust Kristust-
kui Päästjat. Ja unes tõstan ma vaikselt silmad üles
mu suurim igatsus-ühes luhandete esvõitlejatega olla
seal, - õndsate maal.

- Pea Jeesus ilmub,
Kes valmis kannab
Õndsate kodusse!

Ala sirutan. Juba kumavad igavese linna tornid...
Igavene Jeruusalemi puutlikkus ilus, igaveseid aasad ja ku-
rad. Õndsate hulgad! Sinna poole sirutan ja sellepä-
rast ei rõlu mind enam maise ega ma linna enam
kevade kadurust.

Shirg

Kooliõpetaja nägemus.

Hilise õhtuaeg. Vaikus valitseb väikeses külakooli-
õpetaja-toas. Istub üksinda varake laua taga ja paran-
dal vihre. Suur vinn parandet triid lasub ta es. Veel

mõningad vihud ja pea jõuab ta lõpuks.

Valmis. Tõuseb laua tagant vanake üles. Aeg on küüru tõmmanud ta selja, ta mustjate juuste hulgast poetarvad end süni ja seal juba hallid juuksed nähtavale, aga ta raudist hinge pole suutnud veel miski asi raugestada, veel on ta kõbe ning endiselt tahab ta triis töötada oma meelheaks, teiste kasuks. Rahul on ta oma serene tegerusega, kõik ümbruskonna lapsed on temalt õpetust saanud, kõik tublideks inimesteks sirgunud, teger ainult kooliõpetaja vananib. Tihhigi käivad tal peas pesitsemas surma mõtted. Magusad need, kuid häa pleks põgeneda nüüd ära maisest elust, ära rahusse; kuid veelgi on teha ta surra, sest veel on väetamad lapsed, kellele ta tahab elada neid juhtides ja aidates. Häa meelega kuulab ta nüüd si omaksete hingetõmbusi, lasel silmad üle uinuvate laste libiseda. Oh, kuid ometi armastas ta omi väikesi mudilasi!

Palvetas ja heitis puhkama. Sulges silmad vanake, et uinuda, kuid aral pea-tuba täis heledat valgust, ta juure tulib kaks naist, seisatelevad voodi üs ja ütlevad „Onnistegija Jeesus Kristus käsib sind süit ära tulla!”

„Kes olete teie, et öörahus segate mind?” küsib kokkunnult vanake. — „Kas mäletad mehi, kes seisid Jeesuse haava juures, kui tõusis ta surmuist säält? — Need olime meie ja praeguigi läkitas Jeesus meid süia.”

Tõuseb vanake istuli, suured higitilgad veevad ta

draesiselt, sirutab käed meeste poole ja hüüab: „Oh, lapsed väitimas mul on, ma ei saaks tulla!”

Kaovad äkitselt mehed, kuid ilmuvad pea, neil on kolmas ühes ja ütlevad: „Sa pead siiski tulema, sul teist teed pole!”

Tõuseb vanake voodist tuba täis heledat valgust ja mehed nü auvaärt tõised. „Ma ajan oma naise üles ja ütlen, et ära lähen sinu!” seletab vanake sammudes voodi poole. „Ah jätka, ei magajaid eksitada maksa vaid läheme!”

Libiseb vanakese pilk üle magajate rahuliste nägude, kuulab nende sügavaid hingetõmbusi, kuulatab seinakella monotoonist tiksumist ja astub paar sammu meestele järele, korraga kerkib üles toa lõunapoolne külg ja jääb pitsima kolmele sambale.

Araneb heledam valgus. Laia linnatänavat mööda sammuvad nad edasi, kummalgi pool mees ja

kolmas järel. Mõlemal pool linnatänavat kõnnivad väikesed lapsed valges rüües lahtiseis juukseis, nü röömsalt, nü kergelt. Vanakese silmad pole hajunud nü heleda valgusega, selle säraga, mis sünn valitsemas. Heledamaks muutub. Laulab ülevat taevalik laulukoor. Laul helisel vägevalt, kui merkohin, siis jälle võimsalt kui kõue hüüe, mis paneb tuksuma vanakese mõtted ja meeled.

- Oh, õnnis on, kes vaatab ükspäinis Jeesu pääl, ja temalt abi ootab, saab kasu sünn ja sääli:

Kes Jeesust armastavad kui kallist varandust, need röömueldu saavad, neil pole kurrastust. —

Heledamasse valgusesse jõudsid nad. Saatsid jäid maha ja särast püüratud seisis vanakese ees Jeesus. Langel vanake põlvili silmad maha löödud.

"Miks panid sa mu esimesele käsule vastu?" küsis Jeesus. Vanakese silmis möödunud kõik need lapsedast kuni seni ajani, — kuidas ta sageli igapäevast leiba tänamata vastu võttis ehk kedagi müüsi ja paljugi muud. Terve rida patte vaevab vanakese meeli ja mõttes mölgul ainult see, et ta oma suure pattude koguga pole väärt seisema Jeesuse ees.

Aegapidi kogul ramm ta tõtru liikme se. Tõstas aralt silmad Jeesuse poole sirutas käed aluvallt välja ja hüüab: "Mu hinge karjane, truu õnni õigja, mu lapsed on väikesed, oh lisa mul veel elupäevi."

(Lõpp järgmisel lehel.)

Noorte Elu.

/ Eesti Usklikkude Noorte C. E. Liidu häälekandja /

№ 1-5, 1923.

Eestis on üldse vaimulike aegkirju vähevoitu ja needki mõned on tavaliselt viletsalt toimetet, nii et peensamitselle inimesele pole nad vastu võetavad. Ent süüski võiks mõnda nimetada, kes oma nägususe tõttu on võitnud hoomaruse, nimelt „Noorte Elu“ ja „Elukorrad“. Tahaksin siin puudutada üldvaates pisut esimese aegkirja kolmanda aastakäigu esimest poolt.

Välismise suhtes on „N. E.“ paremusele läind mulluga võrreldes, tuues sel korral õige rohkesti maale ja ülevõtteid loodusest. Ainult üks pilt (#2) kujutab mitteloodust, vaid inimsoo kannataja suuremat võitlust. Kolgatal. Pilt oleks avaldand sügavamalt mõju koha-sema värvipuhituse juures. J. Stoltzneri „Kevade“ (#4) asemelle oleks võind panna sügis, sest maal oma mitte täiesti õnnestund värvivaliku tõttu annab tolle mulje. Ka sisepiltide väärtus on tõusnud nende puhtuses ja valikus, mis võimaldab nende rohuse juures numbril kenaduse tõttu. Soovitar oleks ka mahutada aegkirja reisipilti, mis pakuvad suuremat huvi.

Sisuliselt on numbrid kõik korrapäraselt ära jagat välja arvat #4, mis kutse numbrina ilmus.

— PAULUS —

Isaaranis hästi on mainit numbris kujutat ja keyeider-
C.G. Finney hingelised võitlused tähtsa otsustuse puhul,
mis mõnelegi juhiks on ses suhtes.

Pühitsusartiklid on enam-vähem kujutat sügava-
malt Jumala nõudjate poolt, mille tõttu nad kõik
on tarvilikud noorile usuteel käies. Isaaranis sügar-
mõtteliselt ja raskest stilis on "Kristuse Talle Kuuju" Stock-
mayeri j. K.L. Marley (#1). Ka Spurgeon'i lühike "Väi-
kimine" (#2) peaks olema igal usklikul meels käit-
seabinõuna hingevaenlase vastu.

Ilukirjanduses on keegi X oma saladuslike kude
öödega ja varjudega, sügarsiniste taevavõlvidega lähile-
panu leidnud, ehk küll mõnes kohas kipub see pal-
juks minema segades loogilist mõttekäiku. (Artiklile
algus #4). Ka huvitavalt võtab D. Fiskar (Arka mu-
hing, oh ärka) oma hingelu arutella. Isaaranis häaks,
isegi kunstiväärtuslikeks kohaks võiks nimetada siida-
merõrdlusi. Ka M.S.'is "Laul Kadunud õnnest" algab
õoga, mis näitab jällegi "õrvõlvust autori kohta. Pi-
kema jutust oleks mainida "Pompei linna orja-
tüdruk," mis kujutab Pompei linna viimaste päevade
elu ja olu õige värvirikas toonis.

Luuletusist avaldas sügavaima mulje M.S.'i "Ko-
du teel" (#5), mida võib lugeda parimaks neist. Kau-
nis kõrgel seisab ta Kunstiväärtuse suhtes, ehk küll
teine salm kujude puuduse tõttu nõrgarõitu on. Looda-

me, et luuletai ka edaspidi hõb aegkirga oma luuletus
tega.

Õige suurt huvi tust pakuvad ka „Rootsimaa“ ja „Juu-
tiki valumaa“ kirjeldused, millised jätkuvad vististi...

Puuduste hulka peaks lugema teadete väikesust,
nimelt oma kui ka välismaa C.E. lükumise ja üldise
vaimuliku elu kohta. Kui C.E. aegkirja peal
elavamas ühenduses olema ühingutega ja kirevalt
informeerima nende tegevust.

Saovitavaks võiks pidada laulude trükkimist ühes
nootidega.

Keel on küll aegkirjas paremaks muutunud, ent siis-
ki leidub mõnes veel õige vikersti keele ja trükiviga (#5)

Kõike kokku võttes peab seda aegkirja sooritama
igapähele, esiteks teiste noorte Kristuse juure
miseks, oma usu kasvatuseks, ilukirjanduslikult
täiteks ja üldise vaimuliku elu informeerimiseks.

Olgu aga noored luuletajad ja autorid endas
chitamas Jumalarüki kunstis.

Viktor Varu

Peis Prangli

Pegeldaval ve pinnal liikus mootor Prangli saarele pärast vihmasaagat, rõidur-ilusal merel, mis nü vait ja väga oli. Naaratas õhtupaike, ning saatis veel väimse kustuva väimse sära.

Pärast kolmetunnilist sõitu saabusime Aksi saarekesele, kus ööd kange merekoha saatel mööda saatsime. Järgmisel hommikul kuldas päikene taevavõlvi. Kuid merel tõusis laine laine järle valges vahus üles. Sealt algus edasi sõit Prangli saarele kõikuval lainete seljal. —

Saare kabelis peeti kaks koosolekut.

Põhkesti oli kõnesid. Vähe kostsid laulukelid ja deklamatsioonid.

Lähines õhtu, ning saarelt lahkumistund.

Järgasi sõit oli tormisemal merel, kus mootori tuhat hädaõhtu ähvardasid. Kuid Kõrgema käsi oli üle lainet, kes volubaraist vetest meid kaldab viis.

-n- -

Narva reisist.

Üks armsamaist kohist on Narva, kust mälestused, nü kürest ei häabu.

Lõpmatust kerkivad Narvas-veedet päevad silme ette, kus olime 9 noorega saäl „Sinise Risti“ 3 aastapäeval, kura sõites siit laupäeva õhtul 1. sept. ja saatudes süda lösi, olid narvalased süski jaama vastu tulnud. Koduse ja vannikutega ilustet „Petania“ võltis jälle külalised oma varju.

Hommiku vara peeti püblitund, mil viis Jumala Vaim sügaramasse, kuna pärast lõunat suurem-vaimulik koosolek peeti Narva Alexandri kirikus. Õhtul oli omaraheline koosviitmine ühingus, kus arutati jälle Jumala sõna kija õhtuni.

Teisel päeval aranes võimatus Narva-Jõesuhtu sõita, kus võis vaadata laudsiledat lirkallast tormis-mühisera mere ääres. Ka Narvoa näis tol korral ise ka meri tume olevat.

Vaadeldi veel koski ja üldse ümbrust, mis veel õige palju kannab laastanu sõja pitsatit, mis avaldub öudiste varemite rägastikus.

Ka lahkumistund Jüdis käte, kuid jällegi armas, südamlik, et jälle nägemuses võiksime teroitada üksteist, kui mitte siin, siis seal taivas.

Viktor Veerus.

Kroonika ja ühited.

Kutse peale sõitis laulukoor osa ühingu liik-
metega 22. juulil Kloogale. Saabudes polnui keegi
grana vastu tulnud. Umbes hakkasime minema,
Kõmpides 7-8 versta pikkuse maa ära, ent kohale
polnud süski jõudnud, sest meie ei teadnud kuhu pi-
dime minema.

Meie siis ühe taluones väikesel puhkusel, - söime
isime ja palusime, ning hakkasime tagasi marsima.

-2-

29. juuliks oli osa laulukoori Aruküla C. E. ühingu liik-
meid käinud. Tärsust lõunat oli koosolek v. Liiraki
P. Kesuallik, kuhu oli ka noori kogund. Jumala laim
mistas tõesti kõnesid ja laule, nõnda, et mõned noor-
d tundsid enda elu mitte-õige olevat.

Soovime, et jumal seda tööd sääl jätkab ja uusi liik-
meid ühingu juure kingib.

-2-

Toimkond, millel õlul on raskemad tööd, oleks
korraldada toimkond. Ka suvised vahetajad ei jätnud ta-
oma töö pooleli, vaid jätkas hooliga linna jäänud liik-
metega tööd korraldades seks tööõhtuid. Sarnane õhtu
oli esmaspäeval, 30. juulil ühingu.

Väikese laua ümber oli kogund 7 öde, kes vir-

galt ja nõbedalt tähistasid linu ja käterätikuid C.E. märgiga, kuna vend jälle lauluraamatuid ja uusitsemate parandas ja lappis.

Kena oli vaadata, kuidas nad armastuses seda tegid, seda tööd mida, hääga kõik ei armasta ega soovi teha, kus mõnikord hiljaõhtuni, isegi poole ööni tuleb töötada.

Soovime aga veel jõudu ja armastust nü toimkonna juhtide, abide, kui ka liikmete.

-S-

Kauemat aega on pesitsend v. K.L. Marleyl mõte: anda välja ühte kristlik-ilukirjanduslikku albumi pealkirjaga "Kolgataki". Album sisaldaks ainult kõige paremaid a. töid ja pilti noorilt usklik-kunstnikelt, et võimaldada sellega liiginemist enam haritud inimestele. Isearalduks oleks albumil see, et tasuliduks paar värvilist pilttoodet, mis oleksid esimesed sellesarandsed eestis, mis küll teevad albumi kallimaks. Kõige vähemalt peaks olema 30.-40.000 me. koos, et asuda albumi väljaandmise eeltoile. Selleparast palutakse igauhte, kel vähegi võimalik, pisutki anda albumi väljaandmise toetiks. Ara võib anda K.L. Marleyle Kottebue tän. # 6.

-S-

6. augustil oli ühinguülemid jälle pidu ehtes.

Nimelt oli meie ühingu kahe liikme o. Hermus Treumann ja v. Ernst Aderi laulatus. Pärast järgnes õige kena omavaheline rõõmus koosviibimine ühes kakaolauluga, mis vaheldus laulude ja tervituskõnedega, ja lõppes alles kesköö. Soovime aga noorpaarile Issanda õnnistust elumerele välja

12. aug. oli ette võetud osa laulukooriga reis
Kroon, kus õige kena oli viibida Jumalalaste seas.
Pühapäeva hommikul lauldi kirikus kuna pärast
lõunat suurem koosolek peeti tuletõrje seltsi saalis.
Õhtul oli armas ja soe koosviibimine Kilksonite juu-
res, kus reedeti aega lauldes ja palves.

-2-

Aegruudus käis laulukoor 26. augustil,
kus õige kena oli.

-5-

Septembris kuu pühituskooosolek on püha-
päeval 23. sept. kell 10 hommikul ühingu ruumes.
Lutatakse kõik tegelikused ilmuda, aga mitte
puududa tühiste asjade pärast, nagu on olnud.
Vastasel korral peab põhikirja järgi talitama,
et kes 3 korda puudub, loetakse pooldajaks
lukumeks.

-5-

Septembris on ette nähtud pühapäeval
23. sept., "Püside õhtu" kell 6.õ. ja 30. "Õdede
õhtu" kell 6.õ.

-2-

Noormuste toimkonna esimene koosolek pä-
rast suvisvabaeaga oli 9. sep. võrdlemise suure hulga
osavõtte. Kirjanduseks võeti 1. Petrus 4: 7-8, mille väga
laialdaselt ja sügavalt räägiti.

-2-

2 aandja: Tall. "Sinise Risti" C. C. usklik noorte
ühingu kirjandus-kunsti toimkond.

